

Rigsdagen skiltes uden at træffe positive Foranstaltninger, og jeg sagde: Er der ikke Grundlag her for at tage Spørgsmaalet op til ny Drøftelse om at finde Udveje af den ene eller den anden Art? Det socialdemokratiske Medlem af Udvalget sagde: Jeg slutter mig til Ønsket om nye Forhandlinger Optagelse. Det radikale Medlem af Udvalget støttede dette Ønske. Venstre og det konservative Partis Medlemmer erklærede, at der var ikke mere at forhandle om. Jeg beder det ærede Medlem overveje med sig selv ved Lejlighed, om det var os eller hans Parti, der hindrede, at man forhandlede sig til Rette.

Det ærede Medlem tilføjer nu, at han vil berøve mig det Haab, som jeg har udtrykt, om at Landstinget nu skulde være anderledes end i Sommer. Jeg beklager, hvis det ærede Medlem kan tale i den Retning paa Landstingets Vegne. Jeg har nu ikke vidst tidligere, at Medlemmer af dette Ting saaledes kunde udtale sig paa Landstingets Vegne; men hvis det altsaa er rigtigt, maa jeg i høj Grad beklage det, beklage, om Vælgertilkendegivelsen er sunket ned til at betyde saa lidt for Partiet Venstre, som det ærede Medlem Hr. Hedegaard her giver Udtryk for. Tidligere har Venstre dog hævdet, at en Vælgertilkendegivelse kunde man ikke vedblivende sidde overhørig, men nu faar vi altsaa at vide, at det er Hensigten fortsat at handle fra Landstingsflertallets Side, som de handlede i Sommer. Ja, saa er der jo ikke andet at gøre, end at saa maa Kuren gentages ved Lejlighed.

Formanden: Da de tre Partier her i Tinget vil stemme for dette Forslag, og det fjerde Parti ikke vil stemme imod, kan det betragtes som givet, at Lovforslaget bliver enstemmig vedtaget, og jeg henstiller derfor til efterfølgende Talere nu at holde sig til Lovforslaget og ikke fordybe sig alt for meget i det store Problem, Valutaspørgsmaalet, som senere kommer til Behandling, og endnu mindre diskutere Vælgermøder og kommende Valg, thi det hører ikke ind under Lovforslaget.

Hedegaard: Jeg skal gerne efterkomme den højtærede Formands Henstilling om ikke at fordybe mig for stærkt i Ting, som vi skal drøfte om nogen Tid, og navnlig ikke i det, som den højtærede Statsminister nævnte i sin sidste Bemærkning om eventuelle kommende Valg, men vil kun dertil sige, at denne Raslen med Sabelen kan ikke afskrække, vi maa tage de Vilkaar, Regerin-

gen byder os i saa Henseende, og dertil skal den finde os rede.

Denne Lov blev i sin oprindelige Skikkelse til under den tidligere Regering, og den højtærede Statsminister mener fremdeles, at der var Hjemmel til at genindføre de Restriktioner, som var indført ved Cirkulæret af 25. Maj. Maa jeg da have Lov til at spørge: hvis de havde Hjemmel i Forvejen, hvorfor kom de saa til Rigsdagen med en Tillægslov om Ændringer til denne Lov for at faa Hjemmel til det, som man vil have indført? Jeg synes, det er selvsagt, at man ikke havde dette. Den højtærede Statsminister udtalte ogsaa i Sommersamlingen ved første Behandling af Lovforslaget ordret saadan: Det er maaske tvivlsomt, om man har — eller om man ikke har, saadan kan man ogsaa sige det — i Forvejen denne Hjemmel. Det er maaske tvivlsomt, men man har dog ikke været mere sikker paa Sagen, end at man har fundet det rigtigt at gaa til Rigsdagen — hvilket man gjorde, og jeg mener afgjort, at det ikke alene er tvivlsomt, men at det endogsaa er saadan, at der slet ikke findes nogen Hjemmel.

Saa talte den højtærede Statsminister om Bestyrelsens Opgaver. Den har meget videre gaaende Opgaver end dem, som her er nævnt af mig, og jeg har ogsaa talt om disse Attester og om den Kontrol, der skulde føres, og henvist netop til den samme Paragraf og det samme Punktum. Men jeg vil rigtignok sige, at naar den højtærede Statsminister staar med Loven i sin Haand og her fra Talerstolen oplæser Paragraffen, saa bør han oplæse ordret og hverken tilføje Ord eller udelade Ord. I dette Tilfælde tilføjede den højtærede Statsminister. Han læste nemlig første Punktum saadan til Slut: „... Indkøbet af den fremmede Valuta enten sker til Dækning af Vareimport eller til et Formaal, der i øvrigt er godkendt af Centralen“. Men i Loven staar der ikke „i øvrigt“. Der staar kun „der er godkendt“. (Latter). Jeg forstaaer, at baade den højtærede Statsminister og den højtærede Socialminister ikke tillægger det nogen Betydning, men hvorfor skulde det siges? hvorfor ikke læse lige akkurat, hvad der staar? Det maa dog være Meningen, man skulde dække over et eller andet, ellers kan jeg ikke forstaa, at der kan være nogen Mening i det.

Med Hensyn til Landstingets Stilling i vor Forfatning, den Forhandling, som skal føres o. s. v., kan jeg ganske slutte mig til, hvad mit Partis Formand, det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, har sagt her i Tinget.